

De-aș fi știut...

De-aș fi știut că pot mai dinainte,
să fac din clipe niște spice rupte
și să le strâng în snopi, mii de cuvinte,
să aibă mulți din ce să se înfrupte...

Da, lumi întregi de clipe mari și rare,
cu doruri lungi întinse înspre stele,
s-au stins într-o cenușă pe cărare
și gândurile s-au topit cu ele.

O, voi, frumoase clipe călătoare,
de-aș mai putea să vă mai simt o dată
cu foc prin amorțita mea făptură,
să smulg din ea stihiri nemuritoare
și-n slove scrise pentru prima dată,
să le-nveșmânt cu-a dragostei căldură!

12 12 2012

Atunci, doar într-o clipă,
toate durerile vor fi uitate,
după ce rănille
îmi vor fi vindecate
și veșnic mă voi bucura
de bucuria bucuraților,
pe care zilnic am s-o văd
în ochii răscumpăraților.

28 12 2014

Pe genunchi, în rugă

Privește-mă
cu privirea din noaptea trădării
și inima mea
va zvâcni
de bucuria iertării.
Mă târăsc flămând
ca vulturul cu aripile frânte,
spre locul ce m-așteaptă
în văgăuna unui munte.
Tu vezi
cum demonii îmi dau târcoale
răcnind ca lei...
Îndură-te și potolește-mi foamea
cum ai făcut-o cu flămânzii
de lângă țărmul Galileei.
Acum, când ultimele fire

Un vis am fost...

Stau uneori și mă gândesc ce-am fost -
 un truditor
 cu anii lungi și viața scurtă;
 un vis am fost
 și în prezent sunt tot un vis,
 care visează
 un început de viitor.

17 01 2012

Prevestire

Lumea Mea
 nu e din lumea
 lumii.
 Eu am venit în ea
 netrăind ca lumea.
 Nici voi
 nu sunteți din lume,
 pentru că trăiți
 ca de pe altă lume.
 Lumea nu vă iubește.
 Voi aveți o altfel de iubire
 pe care lumea
 nu o cunoaște.
 Așteptați-vă

Nu mai e timp

Poezia pastorului Teofil Petre (...) este poezia unui Eclesiast modern, la vârsta ultimei înțelepciuni, care privește melancolic viața, cu verdictul solomonic al zădărniceii, dar și cu viziunea tonică a credinței creștine în înviere.

Sub obsesia trecerii timpului și a împlinirilor sau neîmplinirilor, poetul scrie, cântă, bocește, descântă, dar mai ales se roagă și gândește cu glas tare: aici o mirare, aici o întrebare.

Nu doar atmosfera filosofică, sapiențială a acestor versuri are suflu poetic, ci și construcția lor, care variază între versul liber și versul clasic, muzical, din aceeași fântână a limbii române din care au băut cei mai limpezi înaintași, începând cu Vasile Alecsandri și Mihai Eminescu.

Florin Lăiu

evs
editura viață și sănătate

